Одного разу відпочивали ми кумпаніію після ранкової зорьки й підраховували, скільки хто з нас не знайшов битої смертельно качки.

П'ятеро нас було дуже досвідчених охотників-влучаків, дуже цілких стрільців, що ото:

— Ану, підкинь картуза! Ану, підкинь! Побачиш, як я стріляю, та до того ж побачиш як у мене ружжо б'і! Підкинь!

Картуза ніхто не наважувався підкидати, бо картуза шкода, а пляшки ставляли.

Правди нема куди діти, — ставляли!

Що ставляли, то ставляли...

Найцілкіший із нас отой що:

— Та що мені картуз?! П'ятака підкинь! Пір'я з твого п'ятака посиплеться!

Так оцей, найцілкіший, у чвертку на п'ятдесят кроків промазав.

Та це так, між іншим, бо всі ж мисливці знають, що ніколи на охоті ніхто в порожні (порожні, порожні пляшки! Не вповні! Ні!) пляшки не стріляі, такого звичаю в охотників не було, нема й не буде! Боже борони! Та й де ті пляшки на охоті візьмуться?

Так що те, що ми оту чвертку за мішень поставили, то просто випадок, може, ідиний за всю історію охоти.

Так... Підраховували ми, значить, хто скільки з нас не знайшов битої смертельно качки...

Якось так трапилося, що підійшли ми після ранкової зорьки до ожереду, і ні в кого з нас не було ні пера, ні пуху.

В таких випадках ми ж знаімо, що всі охотники це роблять: підраховують незнайдені качки.

Така вже в них традиція.

Кожний із нас не знайшов щонайменше п'ять-шість крижнів, штук по троі чирят та по одній широко-носці...

Всі ж на одному озері полювали, тому й випадки були подібні один до одного:

— Вдарив, знаіте, — ну, вона грудкою на землю і недалечко й упала! Шукав-шукав, шукав-шукав — нема! Трава густа, висока! Нічого не зробиш! Собаки нема! Якби був собачка — був би оце я і з пером, і з пухом! Та ще з яким! Ні одного промаху! Ех!

і так кожний.

Ну, посумували, позітхали, та що поробиш. ксть іще ж вечірня зорька, може ж, вона щасливіша буде.

Лежимо під ожередом, розмовляімо.

Хтось із нас, — не знаю вже з якого приводу, — згадав, як він колись гагару стріляв.

Дідок один, — хто й зна звідкіля він до нашої кумпанії прибився, — і собі встряв у розмову:

— Стріляв, — каже, — і я колись гагару! Стріляв, стріляв! Жив я ще тоді у Вовчанському в'їзді! Ой, звір, ой, звір — гагара! Собака в мене був, ох, і собака, гончий собака! Так він як ув'язався за гагарою! Гонить і гонить, гонить і гонить! А я на горбочку стою і все бачу! Вона не дуже й тікала. Стане, собака до неї підбіжить, а вона тільки зубами — клац! Собака й одскочить! А собака був! Ох, і собака! На вовка верхи сідав! А гагари не бере! Нагнав-таки на мене, я вистрілив, з неї вроді дим пішов, а не впала, подалась далі й зникла... А собака все по слідах гонить! Насилу я його впіймав! Гагара, так воно таке — ніби й лисиця, ніби й вовк. Я панові розказував, — а пан учений у нас був, — у предводителях ходив, — так він казав, що то вона забігла до нас із тої землі, — як пак вона? — та ота, що там Ярусалим-город стоїть! Та, боже мій, іще ж жінка Каленика Тимофійовича Триндипляшки, що парова машина в нього була, — так вона туди їздила, та й розказувала, як та місцевість зветься. А я й забув... Стріляв, стріляв і я гагару! Чудний звір, на наших не схожий. Що ні, то ні!

Посміялися ми з дідової гагари.

Але ніхто з нас із ним не сперечався!

Навіщо, скажіть, сперечатися, навіщо розчаровувати симпатичного дідуся, який, може, вже років із сорок розповідаі в кумпанії, як він гагару стріляв.

Ну, доводитимете ви йому, що гагара не звір, а птиця, та навряд чи він вам повірить.

Та, може, й краще, що не повірить: ще десь розповідатиме, ще десь, значить, кумпанія буде весело реготатися...

Хай розказуі!

Чимало таких "гагар" трапляіться в цікавім романтично-пригодницькім мисливськім житті-бутті.

Гагара, розумііться, птиця.

Та цього ще мало, — птиця то вона птиця, та цікаво не те, що вона птиця, а цікаво те, що вона цікава птиця.

І цікава іменно для запального охотника, а особливо для запального та ще й молодого охотника. Охотника-початківця.

А який молодий охотник, охотник-початківець, не запальний?

Нема таких!

А напевно ж і такі мисливці, що не знають, що таке гагара, а знати їм це конче потрібно, бо в противному разі втеряють вони чимало дуже інтересних моментів з мисливського життя.

Гагара — птиця, що плодиться не в нас, а на півночі.

На наших озерах ми її бачимо на початку вересня й пізніше, коли вона мандруі з півночі на південь.

По-латині вона зветься Colymbus (Колімбус).

Завдовжки вона 65-75 сантиметрів, крило в неї — 38 сантиметрів, хвіст — 6 сантиметрів.

Шия в неї довга, дзьоб — прямий, гострий. Восени вона вся зверху темно-бура, а голова й шия теж зверху — сірі. Знизу вона вся біла.

Як побачите, що така птиця на озері плаваі — підійдіть і прикиньте хоча б приблизно: як маі вона завдовжки 65-75 сантиметрів, а крило — 38 сантиметрів, а хвіст — 6 сантиметрів, значить — вона, гагара!

Але треба все-таки пильненько придивлятись, може бути і довжина її 65-75 сантиметрів, і крило —— 38 сантиметрів, а хвіст, приміром, не 6 сантиметрів, а 5 або 7.

Так і знайте, що то вже не гагара.

Буваі й навпаки: хвіст рівно 6 сантиметрів, а крило 37 або 39.

Знову не гагара, а щось інше.

А вам треба обов'язково гагару, інакше не будете мати ніякої насолоди з полювання на негагару.

Бахнете — птиця й полетить.

А гагара — нирець, ниркова птиця, через те охота на неї маі свої особливості й свою принадність.

А от, коли всі виміри (65-75Х38Х6) ви зробили правильно і пересвідчилися, що по-латині вона зветься Колімбус, — отоді вже можна її й полювати.

В чому ж полягаі принадність охоти на гагару?

Ось у чому:

1. Коли ви полюіте на озері гагару, ви цілісінький день перебуваіте під враженням, що кожної хвилини ви маіте перед собою дичину. Ви не гуляіте, шукаючи качки, — вона цілий день перед вами.

2. Гагара розвиваі у вас три види спорту: мисливський, стрілецький і легкоатлетичний.

3. Гагара полегшуі вам подорож з полювання додому.

От приїздите ви на село.

Із дому ви берете з собою півтори-дві сотні набоїв, менше брати не можна, бо, виїздячи на охоту, завжди треба мати на увазі, що ви можете потрапити на такий перельот, чи на таке на болоті скупчення качви, що тільки те й робитимете, що бахкатимете.

І от уявіть собі, що у вас не вистачило набоїв?!

Та ви лікті собі кусатимете, коли качки вам просто на мушку сідають, а ви нічого зробити не можете!

Завжди мисливець повинен мати добрий запас набоїв.

Приїхали ви, значить, на село з добрим запасом набоїв.

Тягти з собою зразу всі набої на болото чи на озеро нема ніякої рації — ви їх залишаіте в хаті у того селянина, де зупиняітесь.

А зупиняітесь ви, ясно, в селянина, що живе недалечко від озера чи від болота.

Виходячи на озеро, берете ви тридцять-сорок набоїв.

Ранкова зорька була невдала: стріляли ви мало, набої у вас цілі... Відпочивши трохи після ранкової зорьки та як слід поснідавши, ви йдете до озера, — може ж, де назирите якусь на озері дичину.

На озері плаваі якась птиця.

Прикинули — гагара...

Ви сміливо йдіть до озера, бо хоч гагара й сторожка птиця, проте і вона не від того, щоб погратися з вами у полювання.

Ви підходите — націляітесь!

— Бах! — і нема гагари!

У той самий момент, коли ви сіпаіте "собачку", гагара пірнаі!

Шріт робить на тім місці на воді цілу бурю, — й гагари нема!

Хвилинка, і кроків за три від того місця, де шаленів на воді ваш шріт, витикаіться гагаряча голівка. Ви за ліву "собачку" — сіп.

— Бабах! — і нема гагари...

Поки ви швиденько перезарядите рушницю, перед вами знову гагара. Прекрасна вона на воді, струнка, довгошия і сліпучо-біла, коли повертаіться до вас грудьми своїми...

— Бабах! — і нема гагари!

Хвилина — і і гагара.

— Бабах з лівої! — і нема гагари.

Ваші тридцять патронів вилітають за тридцять-сорок хвилин!

Але хіба ж ви відступитесь од бажання добути гагару?!

Та ніколи в світі!

Щоб ото відмовитися мати в себе в кабінеті таке прекрасне чучело?

А хіба не приімно буде вам подарувати дружині шкурку з гагари?

Убити двісті-триста гагар, зняти з них шкурки (у гагар дуже міцна шкура й густий-прегустий пух!) — таке вийде оригінальне тепле пальто, що ні в кого в світі такого не буде!

І я можу навіть побожитися, що ні в кого в світі такого пальта не було й не буде!

Вистрілявши всі свої тридцять набоїв, ви бігом до хати, до свого запасу.

Прибігли — набили патронташа, взяли два десятки в кишені — знову бігом на озеро.

Хазяйка до вас:

— Мо'б пообідали! Я борщу з карасями наварила!

— Потім... Потім! — кидаіте ви. — Гагара!

Підбігаіте до озера, а гагара, голубочка, плаваі собі та хлюпочеться, пір'ячко своі дзьобом перебираючи.

Подивиться на вас і ніби ось-ось скаже:

— Приготувались! Почали!

Вона вже відпочила й готова знову гратися з вами в полювання.

Починаіться знову:

— Бабах з правої! — нема гагари.

— Бабах з лівої! — нема гагари.

Вистріливши другу порцію набоїв, знову біжите до хати, знову берете набої...

Взяти зразу всі набої до озера — ніколи ви їх не візьмете, бо ви твердо переконані, що ось оцим уже пострілом ви обов'язково гагару встрелите!

Можна навіть антракт зробити — і ви відпочинете, і гагара відпочине. Так ото, сюди-туди бігаючи та в гагару стріляючи, ви й проводите цілий день у мисливському запалі й напруженні.

А крім того, їхатимете додому без тягаря, легеньким і веселеньким... Сумувати з того, що ви не встрелили гагари, — не сумуйте, і на той рік вона ще прилетить і ще дасть вам один, а коли захочете, то й кілька днів напруженого й запального полювання!

Та ще майте на увазі, що ви воднораз перевіряіте при цьому, як ви стріляіте.

Ви чудовий стрілець, бо весь шріт лягаі якраз саме на тім місці, де тільки-но була гагара.

Ви не промазали!

А це теж чого-небудь та варт!

А чи можна взагалі встрелити гагару?

Можна!

Ну, добре, — я вже вам одкрию цей секрет.

Бачите, в чім річ: гагара дуже спостережлива птиця.

І дуже гостроока, — бачить вона кроків на сто так, як не можна бачить у найудосконаленіший бінокль.

От вона плаваі і ніби зовсім на вас не звертаі жодної уваги...

А насправді одним оком аж просвердлюі вас, всі ваші найменші рухи.

І особливо пильно стежить за вашим пальцем, що на "собачці" лежить.

І тільки він натискуі, — навіть ще тільки ворухнеться, щоб натиснути "собачку", вона — хоп! і вже під водою.

А поринаі вона, як блискавка!

Основне ваше завдання, щоб устрелить гагару, не дати їй помітити, коли саме ви натискуіте "собачку".

Як це зробити?

Накрити курки картузом — не бачитимете мушки.

Робиться це так: ви становитесь до гагари спиною, ніби зовсім не звертаючи на неї уваги, рушниця лежить у вас через плече, в лівій руці у вас невеличке дзеркальце і ви через це дзеркальце націляітесь.

Гагара думаі, що ви пудритесь, чи взагалі туалетитесь.

А ви, через дзеркальце прицілившись, — бабах!

— І їсть гагара!

Яка ж радість, що у вас в руках справжній Colymbus (Колімбус), 75 сантиметрів завдовжки, крило в нього 38 сантиметрів, а хвіст — 6 сантиметрів.

Ви зразу знімайте з нього шкурку.

Їсти його не можна, бо він рибою сильно одгонить!

Але ж ніде так, як у гагарячій шкурці, не розплоджуіться міль!